
Kőríz Imre

POSTE RESTANTE

K. D. válasza S. Z.-nek

„Kedves barátom, itt valami történt” –
és nem tudok továbbmenni e sornál,
csak nézem vaksin ezt a téli, tört éjt,
s kezem a tollal tétován botorkál
a lámpafénynél sárgálló papíron,
s „kedves barátom, itt valami” – írom.

„A sárga hajú körüti szirének”,
akiknek combját s mellét mérlegelve
úgy mondtad, egy hatalmas régi ének
leányosult meg új mértékre kelve,
most fáznak ők ott kinn az éjszakába.
A tél ilyenkor oly goromba, kába.

„Egy szó... egy dal... egy név, amit szeretnél –”
eltűnőben – de annyi baj legyen!
Hiszen ha egyszer ötvenéves lettél,
a szerelem is máshogy szerelem.
A múlt az elmúlt lány kódébe vész el,
és lassanként kibékülsz az egésszel

De „vannak dolgok, mikről nem beszélünk”.
S mert nincs szavunk, jobb, hogyha hallgatunk mi.
Elhaladunk a megtelő időben –
keserves volt és szép ezt megtanulni,
s mást nem is mondhatok, ma már belátom,
valami történt itt, kedves barátom.

PIIS MANIBUS E. K.

A hagyatékból

Egyszer haldokolni fogok.
Milyen napra fog vajon esni?
Csütörtökre? hétfőre? Nem
tudom naptárban megkeresni.

(Ha majd haldokolni fogok,
szerepe lesz benne a szmognak.
De nem vigasz, hogy okozói
majd szintén haldokolni fognak

egyszer. Egyszer bizony te is
haldokolsz, s többet nem mozogsz itt:
veszel egy mély lélegzetet,
s végképp átjár a szénmonoxid.)

Az agónia percein
aligha emlékszem majd arra,
hogymit is irtam hajdanán,
mert mással leszek elfoglalva:

párnák közt ver ki majd a víz?
vagy utcasarkon vernek fejbe? –
hirtelen milyen meglepő,
hogymegy halál jut egy emberre.

Haldoklás-tervem füstbe megy
úgyis, ha szívem végsőt dobban –
ettől jó okkal félhetek,
s csak a haláltól félek jobban...

Bár ez se, az se nem igaz.
A haldoklásra nincs is tervem,
s nem félek haláltól se még,
tervszerűtlen se várom vermem.